

Стомився я в своїм краю.  
О, гречок далеч невідома!  
Покину хижку я свою  
І злодієм піду бездомним.

І через поле, через луг  
Зайду кудись нежданим гостем.  
І за халяву любий друг  
Про всяк на мене ніж нагострить.

Навколо далі осяйні,  
В промінні жовтому дорога.  
І та, що бачиться у сні,  
Мене не пустить й до порога.

І я вернусь додому знов,  
І радістю рідні потішусь,  
І в тихий вечір під вікном  
На рукаві своїм повішусь.

І все завмре і промайне,  
І верби чола посхиляють,  
І необмитого мене  
Під гвалт собачий поховають.

А місяць буде лить і лить  
В озера сріберне проміння,  
А Русь, як нині, буде жить  
В гульбі і в плачі попідтинню.